

δοσίας, καὶ οὔτε αἱ ἑκτακτοὶ ἐκδουλεύσεις τῶν γονέων του, οὔτε τὰ ἴδια ἐαυτοῦ προτερήματα, ἠδυνήθησαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν σκληροτάτην καταδίωξίν του. Κατὰ τὸ 1568 ὁ υἱὸς τοῦ Φερδινάνδου Κόριεζ ὑπεβλήθη αἰσχροτάτα εἰς τὰ βασανιστήρια, εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος εἶχε κατακτήσει διὰ τὸ στέμμα τῆς Ἰσπανίας.

Λ. Γ. ΟΛΥΜΠΙΟΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΑΘΩΟΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. δ').

— Ἐφημέριε, νομίζω ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς σπογγίζων τὸ μέτωπον· εἶμαι βέβαιος τώρα ὅτι θὰ τὸν σώσωμεν.

Τότε πρῶτον ὁ Δωβιὰν ἐζήτησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λουκίας, ἀλλὰ δὲν τοὺς συνήντησε διότι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ ἱατροῦ ἐρρίφθη γονυπετῆς καὶ ἐφάνη προσευχομένη ἐν-
θέρμως.

Πρὸ πολλοῦ εἶχε φανῇ ἡ ἡμέρα. Πρὸ τῆς οἰκίας εἶχε σχηματισθῇ ὄμιλος χωρικῶν καὶ ἐργατῶν τῶν ὁποίων αἱ θορυβώδεις συνομιλίας ἐμαρτύρουν ποίαν ἐντύπωσιν εἶχε παραγάγει εἰς τὰ περίξ ἢ εἰδησις δολοφονίας ἀνθρώπου πλουσίου καὶ εἰς ὅλους σεβαστοῦ. Ἡ ταραχὴ τοῦ εἵδους ἐκείνου τῆς ὀμηγύρεως ἐδιπλασιάσθη αἰφνης καὶ ἔλαβε μανιώδη χαρακτῆρα εἰς τὴν θέαν τοῦ Καληχέρη τὸν ὁποῖον δύο χωρικοὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Πικέτου ἔφερον ἐν θριάμβῳ μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας ὀπισθεν τῆς ῥάχεως. Βλασφημίας, ἀπειλαί, κραυγαὶ θανάτου ἐξ ὧν ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ὁ λαὸς πάντοτε εὐμοιρεῖ, εἰς τὰ μεσημβρινὰ κλίματα πρὸ πάντων, ὑπεδέχθησαν διὰ τρομακτικῆς συμφωνίας τὸν ὑποτιθέμενον αὐτουργὸν τῆς δολοφονίας. Ἐκ τῶν ὕβρεων ἐμελλον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς

λιθοβολήσεις καὶ ἴσως ἐκ τῶν λιθοβολήσεων εἰς τὰς μαχαίρας, ὅταν ἡ συνάθροισις εὐρέθη αἰφνης διηρημένη εἰς δύο ἕνεκα ἀμάξης ἐρχομένης ἐν μεγάλῳ τάχει καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐπήδησεν ἀνὴρ μελανείμων, σοβαρὸς καὶ αὐστηρῶς φυσιογνωμίας.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνέκραξε δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς, μὴ ὑψώσῃ κανεῖς τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀναγνωρίσαντες τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου τῆς Ρεόλης οἱ λυσσώδεστεροὶ παρήτησαν τὸν τρόπον ἐκείνον τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας καὶ σιγήσαντες ὀπισθοχώρησαν βήματά τινα. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀφοῦ ἠρώτησε τὸν Πικέτον διέταξε νὰ λύσῃσι τὸν κατηγορούμενον τοῦ ὁποίου τὰ πλήρη πηλοῦ ἐνδυματα καὶ πλήρες μωλώπων πρόσωπον ἐμαρτύρουν ὅτι δὲν ἐνέδωκεν εἰμὴ μετὰ πάλιν ἀπηλπισμένην. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνέθεσε προσωρινῶς τὴν φύλαξίν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἵτινες ἐκουσίως εἶχον ἀναλάβει τὴν σύλληψίν του· ἔπειτα εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάκρισιν δι' ἣν ἀπεσταλμένος ἦλθε νὰ τὸν ζητήσῃ κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

IV

Χάρις εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς φροντίδας τὰς ἐπιδαψιλευόμενας αὐτῷ ὁ Κ. Γορσάξ εἶχεν ἐπαναλάβει μικρὸν κατὰ μικρὸν δυναμίντινα καὶ ὅλας τὰς αἰσθήσεις του, ἀν καὶ δὲν ἐπανέκτησεν ἀκόμη τὴν δυναμιν τοῦ ὀμιλεῖν. Μέχρις οὗ ἔλθῃ εἰς κατάστασιν νὰ ὑποστῇ ἀνάκρισιν, ὁ εἰσαγγελεὺς ἠρεύνησε τὰ μέρη καὶ συνῆθροισε μετὰ λεπτομερεστάτης προσοχῆς τὰ ἀντικείμενα τὰ χρησιμεύοντα ὡς ὑλικά ἀπιδείξεις μέλλουσai νὰ ἐκτυλιχθῶσι βραδυτερον ἐν τῇ διαδικασίᾳ. Μετὰ τῶν συναθροισθέντων ἐν τῇ οἰκίᾳ προσώπων, ἐν μόνον ἐμαρτύρησεν ἐκ προκαταβολῆς ὅτι εἶχεν ἰδεῖ φεύγοντα τὸν δολοφόνον· ἦτο ὁ Ἀρθούρος Δωβιὰν, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἡμιψευδῇ διήγησιν τῆς ὁποίας ὁ Πικέτος

παρεμόρφωσεν ἤδη λεπτομερείας τινάς.

— Δοιπὸν, κύριε, εἶπεν ὁ δικαστικὸς ἄρχων, ὁ κηπουρὸς ἀπατάται βεβαιῶν ὅτι πιστεύετε νὰ ἀνεγνωρίσατε τὸν καλούμενον Καληχέρην ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὅστις ἀνερριχάτο τὸν τοίχον;

— Δὲν εἶδον τὸ πρόσωπόν του, δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὸν ἀνεγνώρισα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρθοῦρος, ὅστις ὑπέγραψε τὴν κατάθεσίν του διὰ χειρὸς σταθερᾶς, ἀπόφασιν ἔχων νὰ σώσῃ ἔστω καὶ διὰ ψευδορκίας τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς ἣν ἠγάπα.

Περαιωθεισὼν τῶν προανακρίσεων τούτων, ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις ἔσπευδε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἀνακρίσεώς του φέρων εἰς ἀντιπαράστασιν τὸ θῦμα καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Γορσᾶζ. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ γέροντος, ὅστις, μὲ ὄλην τὴν ἀτουίαν του, κατέβαλεν ἀγῶνά τινα διὰ νὰ ἀνεγερθῇ καὶ ἐφάνη ὥσεὶ εὐχαριστῶν αὐτὸν διὰ βλέμματός ἐν τῷ ὁποίῳ ἔλαμπεν ἡ νοημοσύνη.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς κατάστασιν νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν δικαστικὸν ἄρχοντα· ἀλλ' ἀκούει καὶ ἐννοεῖ ὅσα τοῦ λέγουν.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ εἰσαγγελεὺς κλίνων ἐπὶ τῆς κλίνης, μετ' ὀλίγον, ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνηθῇτε νὰ μᾶς δώσετε διὰ ζώσης τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας περιμένει ἡ δικαιοσύνη διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπόπειραν τῆς ὁποίας ἐγένεατε θῦμα. Μέχρις οὗ ὅμως δυνηθῇτε νὰ ὁμιλήσετε, εὐαρεστηθῇτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἀποκριθῇτε διὰ νευμάτων... Κηρίον εὐρεθὲν ἐπὶ τοῦ γραφείου, μᾶς κάμνει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ δολοφόνος μετεχειρίσθη φῶς, τοῦλάχιστον προσπαθῶν νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπὴν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἴσως ἠδυνήθητε νὰ τὸν ἰδῇτε. Εἶναι ὀρθὴ ἡ εἰκασία αὕτη; Εἶδατε τὸν φονέα;

Ὁ Κ. Γορσᾶζ ἔκαμε μετ' ἀγωνίας βεβαιωτικὸν τι νεῦμα.

— Ἐὰν σᾶς τὸν παρουσιάξω θὰ τὸν ἀνεγνωρίζατε;

Ὁ γέρων ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ κίνημα

μετὰ πλειοτέρας ἐνεργητικότητος, ἐνῶ ἐκφρασις φρίκης ἐξωγραφεῖτο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς λαμβάνων κατὰ μέρος τὸν εἰσαγγελέα, ὀφείλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος ἡ ἀντιπαράστασις. Ἡ κατάστασις τοῦ πληγωμένου εἶναι ἀκόμη πολὺ ἐπισφαλῆς, καὶ ἡ θέα τοῦ φονέως θὰ τῷ ἐπιφέρῃ ἀναγκαίως συγκίνησιν ἣν φρόνιμον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἀποφύγωμεν.

— Καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς διότι θεωρῶ τὴν κατάστασιν τοῦ πληγωμένου ὥς λίαν ἐπισφαλῆ, ἀπεκρίθη ὁ εἰσαγγελεὺς, θεωρῶ ἀδύνατον νὰ ἀναβάλω ἀντιπαράστασιν ἣτις μόνη δύναται νὰ ῥίψῃ φῶς ὀριστικὸν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας καὶ τὸ τοῦ κατηγορουμένου, δὲν πρέπει νὰ παραμελήσω τὰ μόνον μέσον τοῦ νὰ ἐπιβεβαιώσω ἀδιστακτῶς τὴν ἀλήθειαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κ. Γορσᾶζ τί θὰ μείνῃ; ὕλκαὶ ἐνδείξεις, προκαταλήψεις μᾶλλον ἢ ἡττον σοβαραὶ, ἀλλ' οὐδεὶς μάρτυς αὐτόπτης, ἀφοῦ ὁ Κ. Δωβιὰν ἐπιμένει ὅτι δὲν ἀνεγνώρισε τὸν φεύγοντα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἄνευ ἀναβολῆς ἐκ τῆς ὑγιοῦς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ πληγωμένου, καταστάσεως ἣτις δύναται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ χειροτερεύσῃ.

— Ἀναντιρρήτως θὰ χειροτερεύσῃ ἐὰν εἰσάξετε τὸν δολοφόνον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, εἶπεν ὁ ἱατρὸς μετὰ φωνῆς ζωηρᾶς.

— Μοὶ ἐγγυᾶσθε διὰ τῆς τιμῆς σας, ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅτι ὁ Κ. Γορσᾶζ θὰ ζῇ ἀκόμη αὔριον τὴν πρωΐαν;

— Οὐδεὶς εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ μέχρι τῆς αὔριου, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς, ἀποφυγὼν νὰ ἀπαντήσῃ ὑπ' εὐθείας· πράξετε ὅπως βούλεσθε. Διαμαρτυρόμενος ἐναντίον μέτρου ὅπερ δύναται νὰ ἀποβῇ ἀπαίσιον εἰς ἄνθρωπον ἐμπιστευμένον εἰς τὰς φροντίδας μου, ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκόν μου.

— Καθὼς θὰ ἐκπληρώσω καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου, ἀνακαλύπτων τὸν ἐνοχον ἀδιάφορον διὰ ποίας θυσίας.

— Ἔστω καὶ ἐὰν ἡ θυσία αὕτη ᾗτο ὁ θάνατος ἐνὸς γέροντος; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς μετὰ γενναίας παραφορᾶς.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ δικαστικὸς ἄρχων μὲ ὕφος αὐστηρὸν, ὁμιλεῖτε ὡς ἀπύστολος τῆς ἀνθρωπότητος· ὅθεν ὀφείλω νὰ μὴ θεωρῶ ὡς προσβλητικὸς τοὺς λόγους σας. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς κοινωνίας, καὶ ὀφείλετε νὰ ἐννοήσετε καὶ ὑμεῖς ὅτι μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ προδώσω τὴν ἀποστολήν μου, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾗναι ἐνίοτε ἡ αὐστηρότης αὐτῆς. Λυπούμαι ἔνεκα τῆς μεταξὺ ἡμῶν διεγερθείσης διαφωνίας, ἂν καὶ ἀληθῶς εἰπεῖν ὁ χαρακτήρ αὐτῆς εἶναι ὅλως τίμιος, ἀφοῦ ἀποδεικνύει ὅτι ἀμφότεροι γνωρίζομεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν. Εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐφερόμην ἴσως ὡς ὑμεῖς· ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ πιστεύω ὅτι εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐπράττετε καὶ ὑμεῖς τὸ αὐτό.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν μετ' ἀμοιβαίας σοβαρότητος. Ἐνῶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξήρχετο τοῦ δωματίου διὰ νὰ διατάξῃ νὰ εἰσάξωσι τὸν κατηγορούμενον, ὁ ἱατρὸς ἐπλησίασε τὸν Δωβιὰν καὶ τὸν ἐφημέριον, οἵτινες, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Κ. Γορσᾶξ ἐπανέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ἴσταντο εἰς γωνίαν τινὰ, μακρὰν τῶν βλεμμάτων του· ὁ ἱερεὺς, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν πληγωμένον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ κατάστασίς του ἐφαίνετο τοσοῦτον σοβαρὰ ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀναγκαίαν τὴν ἐπέμβασιν τῶν θρησκευτικῶν βοηθειῶν· ὁ Ἀρθούρος, ὑπὸ τῆς αἰδημοσύνης ἐκείνης ἥτις γεννᾷ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν τιμίων ἀνθρώπων τὴν πεποίθησιν ὅτι προσέβαλον ἀνεπανορθώτως τὴν τιμὴν ἀνδρὸς σεβαστοῦ.

— Ἐφημέριε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς μετὰ δυσηρεσημένου ὕφους, ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη σχεδὸν δὲν εἶναι ἀνθρωπίνη. Ὀφείλετε νὰ ἀποτείνετε διδαχὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐνῶ ὑμεῖς κρύπτετε φιλανθρώπως τὸ ῥάσον σας διὰ νὰ μὴ φοβίσετε τὸν δυστυχῆ τούτον, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπιδεικνύει τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀρκεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀνάκρισίν του καὶ ὀλίγον φροντίζει διὰ τὰ

λοιπά. Θὰ εἰσάξῃ τὸν δολοφόνον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Τῷ εἶπον ὅτι δὲν ἐγγυνώμαι περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπιμένει. Ἄς πράξῃ ὅ,τι θέλει· ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας.

— Πρέπει νὰ λάβετε τὴν κυρίαν Γορσᾶξ, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος εἰς ὃν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Δουκία ἐνέπνευσεν τόσον οἶκτον ὅσον καὶ ἔρωτα.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἐπανέλαβεν ὁ ἱατρὸς. Σεῖς μόνον, ἐφημέριε, δύνασθε νὰ ἐπιτύχετε. Λάβετέτην λοιπὸν, καὶ μὴ τὴν ἀφήσετε νὰ ἐπανέλθῃ. Ἐὰν λάβωμεν ἀνάγκην ὑμῶν, θὰ στείλω νὰ σᾶς ζητήσω· ἀλλ' αὐτὴ ἄς μὴ εἰσέλθῃ πλέον ἐδῶ. Ἐχει ὁργανισμόν νευρικόν, εἰς τὸ ἔπακρον εὐερέθιστον, καὶ φοβούμαι μήπως τὸ αἷμα ἀναβῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν της. Κλείσατε αὐτὴν εἰς τὸ δωματίον της· θὰ ἀναβῶ ὅταν δυνηθῶ νὰ ἀπουσιάσω ἐντεῦθεν. Ἰσως θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὴν φλεβοτομήσω.

— Σᾶς φαίνεται πράγματι ἡ κατάστασις της ἐπικίνδυνος; ἠρώτησεν ὁ Δωβιὰν ἀνησυχήσας διὰ τοὺς λόγους ἐκείνους.

— Φίλτατε κύριε, τῷ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον ὁ ἱατρὸς, ἡ κατάστασις νεαρᾶς γυναικὸς φοβερὰ νευρικῆς καὶ νυμφευμένης μὲ γέροντα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος.

Χρῶμενος τῇ διπλῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ἥτοι τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ἱερατικοῦ χαρακτήρος, ὁ ἐφημέριος κατώρθωσε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Δουκίαν ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο καὶ οἱ δύο, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπέστρεφεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Καληχέρη, τὸν ὁποῖον ἐκράτουν ἐκατέρωθεν δύο χωρικοὶ, ἐβελονταὶ φύλακές του. Εἰς τὴν θέαν τοῦ δολοφόνου τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία Γορσᾶξ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκλονίσθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἱερέως ὅστις ἔσπενσε τὴν πορείαν λέγων χαμηλοφώνως·

— Ἐν τοιαύτῃ μεγάλῃ συμφορᾷ, σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου· δὲν εἶναι τέκνον τῆς ἐνορίας μου.

Ὁ κατηγορούμενος καὶ ἡ συνοδία του ἐστάθησαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δωμα-

τίου, ἐνῶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπροχώρει μόνος πρὸς τὸν πληγωμένον ὅπως τὸν προδιαθέσει εἰς τὴν τοιαύτην συνέντευξιν.

— Ἴδού ἡ κρίσιμος στιγμή, εἶπεν ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν Δωβιάν· βοηθήσατέ με, διότι αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ εἶναι τόσον ἀδέξιοι ὥστε δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν παρ' αὐτῶν οὐδεμίαν συνδρομήν. Πέρασατε τὸν βραχίονα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον καὶ ὑποστηρίξατε τὸν Κ. Γορσάξ· εἰς τὴν παροῦσαν θέσιν, δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον φέρουν, καὶ πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ βραχύνωμεν τὴν τελετήν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ πληγωμένος, εἰ καὶ ἄλαλος ἀκόμη, ἐνόει τὴν σκηνὴν ἣτις ἔμελλε νὰ συμβῇ, καὶ ἐφαίνετο δυνάμενος νὰ τὴν ὑποστή, ἔνευσεν εἰς τὸν Καληχέρην νὰ πλησιάσῃ. Ὁ κατάδικος ἔρριψε γύρω του ἄγριον βλέμμα καὶ ἐφαίνετο ὑπολογίζων τὰς πιθανότητας φυγῆς τῆς ὁποίας ὅμως ἀνεγνώρισε τὸ ἀδύνατον· ἐγκαρτερῶν τότε, ἐπροχώρησε βραδέως καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος δύο βήματα ἀπὸ τοῦ θύματός του, μὲ κεφαλὴν χαμηλωμένην, μὲ πρόσωπον πελιδνὸν καὶ ταρασσόμενος ὑπὸ γενικοῦ κλονισμοῦ τὸν ὁποῖον παρετήρησαν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι.

— Τόσο σκληρὴ ζωὴ ἔχει αὐτὸς ὁ γεροκατεργάτης! ἐσκέφθη βλέπων ἀνοικτοὺς καὶ προσηλωμένους ἐπάνω του τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κ. Γορσάξ τοὺς ὁποίους ἐνόμιζε κλεισθέντας διὰ παντός.

Ἡ ἐπαπειλουμένη κρίσις διетρανώθη πάραυτα. Εἰς τὴν θέαν τοῦ φονέως, ὁ γέρων, μὲ ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά του, ἠσθάνθη τρόμον τοῦ ὁποῖου τὴν βιαιότητα ἐμαρτύρησεν αἰφνιδία ἀλλαίωσις τῶν χαρακτήρων. Ἦδη ὠχρότατος, ἐπελιδνώθη ἔτι μᾶλλον· τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὥς ἐὰν ἡ θεὰ τοῦ κακούργου συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τοῦ ἐγχειριδίου του. Ἐνῶ ὁ ἱατρὸς ἔσπευδε νὰ προετοιμάσῃ τονικόν τι, ὁ Ἀρθούρος, ὅστις διὰ τοῦ ἐνὸς βραχίονος ὑπεστήριζε τὸν πληγωμένον, ἐκλινε διὰ νὰ τῷ δώσῃ νὰ ὀσφρανθῇ ἀρωματικόν

ἄλας. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Κ. Γορσάξ ἤνοιγεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς· εἶδε τότε πλησίον τοῦ προσώπου του τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου χάριν τοῦ ὁποῖου τὸν ἐπρόδωσεν ἡ Λουκία. Τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινα χρόνον μὲ ὕφος ἐννεὸς, ὥς ὅταν παρατηρῇ τις ὀπτασίαν τὴν ὁποίαν ὁ ὀρθὸς λόγος δὲν ἐπιτρέπει νὰ πιστεύωμεν· ἀλλ' αἰφνης ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του, τοὺς ὁποίους ὁ θάνατος ἐφαίνετο ἤδη συστρέψας ἐντὸς τῆς παγερᾶς χειρὸς του, φλόξ ἀνήφθη· τὸ μῖσος, ἡ ἀγανάκτησις, ἡ μανία, ἡ ἐκδίκησις, ὅλα τὰ αἰμοχαρῆ πάθη, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς προτεραίας κατέτρωγον τὴν καρδίαν του, ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος. Ἄνευ βοηθείας καὶ διὰ κινήματος ἀπιστεύτως βιαίου, ὁ γέρων ἀνεσηκώθη, ἔπειτα ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀρθούρου τὸν ὁποῖον τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἐξέπληξε καὶ τὸν ἐπλήρωσε δεισιδαίμονος τρόμου. Ὅπως ἀμιλήσῃ δὲ κατέβαλε σπασμωδικούς ἀγῶνας οἵτινες ἐπὶ τέλους συνέτριψαν τὰ δεσμὰ ὑφ' ὧν ἡ γλῶσσά του ἐκρατεῖτο μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς.

— Ὁ δολοφόνος! ὁ δολοφόνος! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἣτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ὥς ἀπὸ πτώματος.

Κεραυνὸς πίπτων εἰς τὸ δωμάτιον μόλις θὰ παρήγεν ἐντύπωσιν ὁμοίαν ἐκείνης ἣν παρήγαγεν ἡ τραμερὰ καὶ ἐκδικητικὴ ἐκείνη ἀναφώνησις. Ὁ Δωβιάν ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἄναυδος, ὥς ἐὰν ἦτο ἔνοχος· μειδίαμα εὐηθες διῆλθε τὰ χεῖλη τοῦ κακούργου. Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἱατρὸς ἀντήλλαξαν ἐκφραστικὸν βλέμμα· ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος πλησιάζων τὸν πληγωμένον, τῷ ἔλαβε τὸν βραχίονα καὶ τῷ ἐψηλάφησε τὸν σφυγμόν.

— *Legri somnia*, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δικαστικὸν ἄρχοντα.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ὄνειρον ἀσθενοῦς, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀγρίας μὲν ἀλλ' ἀκουομένης· τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀπώλεσα δὲν μοῦ ἀφήρεσε τὴν διάνοιαν. Ἐχω ὅλον τὸ λογικόν μου· σὰς βλέπω ὅλους... Εἰσθε ὁ Κ. Μαλλέ... Ὑμεῖς, εἰσθε ὁ Κ.

Καρινιέ, εἰσαγγελεὺς τῆς 'Ρεόλης· ὁ ἐφημέριος ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐκ τοῦ δωματίου μετὰ τῆς συζύγου.... Ἰδοὺ τινὲς ἐκ τῶν ἐργατῶν μου, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς..., ἐξηκολούθησε δεικνύων διὰ μανιώδους χειρονομίας τὸν Ἀρθούρου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφονήσας με.

— Ἡ εἰσέτι ἀσθενὴς ὄρασίς σας σᾶς ἀπατᾷ βεβαίως, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ὅστις, ὡς ὁ Κ. Μαλλέ, ἐπέμενε πιστεύων ὅτι ὁ πληγωμένος δὲν εἶχε πλήρεις τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις· στραφῆτε πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, δὲν ἀναγνωρίζετε ὡς φονέα σας τὸν ἄνθρωπον ὅστις εἶναι ἐδῶ, εἰς τὰ δεξιὰ μου;

— Μὴ ἀνοησίας, κύριε εἰσαγγελέα, ἀνέκραξεν ὁ Καληχέρης· βλέπετε καλὰ ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν ἄλλον, προσκαλῶ μάρτυρας ὅλους ἐδῶ.

Ὁ γέρων κατέστειλε τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεεν ἡ θεὰ τοῦ κακυῦργου, καὶ τὸν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν μετὰ προσπεποιημένης ἀταραξίας.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, εἶπεν, ὀνομάζεται Καληχέρης· εἶναι ἐργάτης τοῦ κηπουροῦ μου. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δολοφονήσας με... ἀλλ' ἐκεῖνος, σᾶς λέγω, ὁ Ἀρθούρος Δωβιάν.... Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας, κύριε εἰσαγγελεῦ· δὲν ἔχω ἴσως νὰ ζήσω ἐμὴ στιγμὰς τιμᾶς μόνον, ἅς γράψωσι τὴν κατάθεσίν μου. Ἐὰν ἀποθάνω, σᾶς ἐξορκίζω ὅλους νὰ ἐπαναλάβετε ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων τοὺς τελευταίους λόγους μου.... Γράψατε... ὅχι, δότε μοι κονδύλιον, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ γράψω μόνος μου.

— Μάτια μου δουλειὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καληχέρης ἀναπνέων εὐκολώτερον ἢ πρότερον· ἐὰν ὅλοι οἱ ἐργιδῶται μου ἦσαν τόσοι στρογγυλοὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις των, δὲν θὰ ἦτο διόλου δυσάρεστος ἡ ἐργασία μου. Φαίνεται ὅτι ὁ γεροπαυῦργος δὲν ἐχώνευσεν ἀκόμη τὴν μεταξωτὴν κλίμακα τοῦ μεγάλου μελαγχρηνοῦ· αὐτὸ μὲ συμφέρει.

Ὁ Δωβιάν δὲν εἶχε προφέρει οὐδὲ λέξιν· θῦμα ἐκδίκησεως τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφυγῇ τὴν ρομφαίαν χω-

ρὶς νὰ ἀτιμάσῃ δημοσίως γυναῖκα ἀγαπωμένην, ἔμεινε σιωπῶν ὑπὸ ἐγκαρτερήσεως καὶ περιφρονήσεως.

— Κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς μετ' ἀμηχανίας εἰς ἣν σπανίως ἐκτίθενται οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης, ὅσον παράδοξος καὶ ἂν φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὅλους ἡ κατάθεσις τοῦ Κ. Γορσᾶζ, μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν μνημονεύσω κατὰ γράμμα εἰς τὰ πρακτικά μου.

— Ἐνεργήσατε τὸ καθήκόν σας, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Δωβιάν σοβαρῶς.

Ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ Κ. Καρινιέ, ὁ γέρων διηγῆθη ἐν λεπτομερείᾳ τὴν δολοφονίαν ἧς ἐγένετο θῦμα· ἡ κατάθεσις του ὑπῆρξεν ἀληθὴς ὑφ' ὅλας τὰς ἐπύψεις, ἐξαιρέσει μιᾶς. Εἰς πείσμα ὅλων τῶν γενομένων αὐτῷ ἐκ μέρους τοῦ ἐρωτῶντος παρατηρήσεων, ὑποκαθίστα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθοῦς φονέως τὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Δουκίας. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὴν γραφίδα διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν κατάθεσιν ἣτις ἔμελλε νὰ στείλῃ εἰς τὴν λαιμητόμον ἄνθρωπον ἀθῶον, ὁ ἐφημέριος εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον. Εἰς τὴν θέαν τοῦ λειτουργοῦ θρησκείας ἐπιτασσοῦσης τὴν συγχώρησιν τῶν προσβολῶν, ὁ Κ. Γορσᾶζ ἠαθάνθη στιγμιαίον δισταγμὸν, ταχέως πνιγέντα ὑπὸ τοῦ μίσους· διὰ χειρὸς στερεᾶς εἰσέτι ὑπέγραψε τὸ ἔγγραφον καὶ ἐπανέπεσεν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τῶν φοβερῶν ἀγώνων τοὺς ὁποίους εἶχε καταβάλλει ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκδίκησίν του ἐμπιστευόμενος αὐτὴν εἰς πρᾶξιν αὐθεντικὴν.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησε τὸν εἰσαγγελέα ὁ ἱατρός· ἰδοὺ αὐτὸς ἡμιαποθανών νομίζω ὅτι τοῦτο σᾶς ἀρκεῖ. Δὲν ἐμάθατε ὅσα ἠθέλετε νὰ ἠξεύρετε;

— Ἐμαθον πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμουν, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Καρινιέ μὲ ὕφος περιφροντικὸν σκέπτεσθε περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Κ. Γορσᾶζ; πιστεύετε ἀκόμη ὅτι ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ καταθέσει ἐννύαρχι ἔξαψις πυρετοῦ;

— Καὶ ἡ ζωὴ μου ἂν ἐξηρτᾶτο ἐκ τούτου, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, πάλιν δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ψευσθῶ πρὸς τὴν συνείδη-

σίν μου. Ὁ Κ. Γορσάξ δὲν ἔχει πυρετὸν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ ἡξεύρει κάλλιστα τὸ λέγει. Λέγει ἄρα γε τὴν ἀλήθειαν; ἰδοὺ ὅ,τι ἀγνοῶ.

— Καὶ ὑμεῖς, κύριε, δὲν μὲ βοηθεῖτε διὰ τῶν φώτων σας; εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν ἐφημέριον ὅστις μαθὼν τὴν κατάθεσιν τοῦ γέροντος ἔμεινε βεβυθισμένος εἰς ἄφωνον ἔκστασιν.

— Ἀληθὴς χριστιανὸς θὰ συνεχώρει, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἱερεὺς πρὸς ὃν ἡ Λουκία εἶχεν ἐξομολογηθῆ.

— Τί θὰ συνεχώρει; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ὁ ἐφημέριος ἐνόησεν ὅτι μίαν λέξιν εἰς ἐπρόφωρον περισσότερον θὰ ἐπρόδιδε τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως.

— Ὁ Θεὸς βλέπει τὰς καρδίας, ἐπανάλαβε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς· αὐτὸς μόνος δύναται νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὃν ἡ ἀποστολὴ εἶναι τὸ ἀπονέμειν τὴν δικαιοσύνην. Αὐτὸς δύναται νὰ κηρύξῃ τὴν ἀθωότητα καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχον.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζα τὴν γνώμην σας, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπιμένων· φρονεῖτε τὸν Κ. Δωβιὰν ἔνοχον τοῦ ἀποδιδόμενου αὐτῷ φόνου;

— Τὸν φρονῶ ἀθῶον, κύριε, ἀπεκρίθη ἐνθέρμως ὁ ἱερεὺς.

— Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖτε τὴν διαγωγὴν τοῦ Κ. Γορσάξ;

Ὁ ἱερεὺς ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔμεινε σιωπῶν. Ὁ Κ. Καρινιέ, ὅστις εἶχε καθήσει ἔμπροσθεν γραφείου διὰ νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ νέου τὸ πρακτικόν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ ἐτήρησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν σκεπτικὴν ταύτην στάσιν.

— Μὲ φέρει εἰς ἀμηχανίαν ἡ ἀπόπειρα τῆς κλοπῆς, εἶπε τέλος ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτόν· διαπράττονται φόνοι εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας· ἀλλ' αὕτη ἡ κλοπὴ! ἰδοὺ τὸ ἀνεξήγητον· ἄνθρωπος πλούσιος δύναται νὰ δολοφονήσῃ ἕνεκα ζηλοτυπίας, ἕνεκα ἐκδικήσεως, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ ἀπληστίας. Τὸ πάθος γεννᾷ τὸν φόνον, ἡ ἀνάγκη γεννᾷ τὴν κλοπὴν· ἐδῶ ὑπάρχει ἴσως τὸ πά-

θος, ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀνάγκη; — Ὁ Κ. Δωβιὰν ἔχει περιουσίαν, δὲν εἶναι ἀλήθεια; εἶπε χαμηλοφώνως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἱατρόν.

— Ναί, εἰς τοῦ ἀφῆκε τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀπεκρίθη οὗτος διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς.

— Ἀ! εἶναι χαρτοπαίκτης! εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Χαρτοπαίκτης ὀλίγον ἠφανισμένος, πιστεύω, ἐπανάλαβεν ὁ Κ. Μαλλέ· τὸν εἶδον τινὲς εἰς Βορδῶ χάνοντα ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ δώδεκα χιλιάδας φράγκα.

— Τότε ἀλλάσσει τὸ ζήτημα, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐφ' οὗ οἱ λόγοι τοῦ ἱατροῦ ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν· ἐσκεπτόμην πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίας· ἀλλὰ τὸ χαρτοπαίγνιον εἶναι αἰτία. Ἠξεύρετε τὸ ἀξίωμα: Ἀρχίζει τις ἀπατώμενος καὶ τελευτᾷ ἀπατῶν. Τελευτᾷ ὅμως ἐνίοτε διὰ χειρόνος τρόπου. Δὲν εἶδομεν τὸν κύμητα Χόρν δολοφονοῦντα γέροντα τοκογλύφον διὰ νὰ κλέψῃ τὰ χρήματά του;

— Δίδετε εἰς ἀπερισκέπτους λόγους ἐξήγησιν ὅλως ξένην τῶν σκέψεών μου, ἔκραξεν ὁ ἱατρὸς ἐπιπληκτικῶς.

— Τὸ ἐξηγεῖν εἶναι τὸ ἐπάγγελμα ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Κ. Καρινιέ. Μεταβαίνετε ἐκ τῶν συμπτωμάτων εἰς τὴν ἀσθένειαν· ἐγὼ μεταβαίνω ἐκ τῶν ἐνδείξεων εἰς τὸ ἔγκλημα, ἐκ τῶν ὑπονοιῶν εἰς τὴν ἀπόδειξιν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἠγέρθη καὶ πλησιάσας τὸν Ἀρθούρου ὅστις, καθ' ὅλην ταύτην τὴν σκηνὴν, εἶχε τηρήσει τὴν αὐτὴν σταθερὰν καὶ σιωπηλὴν στάσιν.

— Κύριε, τῷ εἶπε μετὰ σοβαρᾶς ἀβροφροσύνης, ἔχετε νὰ ἐπιφέρετε παρατήρησιν τινὰ εἰς ὅσα ἠκούσατε;

— Οὐδεμίαν, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας μετὰ φωνῆς ἐν ᾗ διεφαίνετο συγκίνησης ματαίως συνεχομένη· δὲν ἀνέκει εἰς ἐμὲ νὰ διαφιλονεικῶ τὴν κατηγορίαν ἧς εἶμαι τὸ ἀντικείμενον, μήτε νὰ ζητήσω νὰ διασκεδάσω τὴν πλάνην τοῦ Κ. Γορσάξ. Ἐν τῇ καταθέσει μου, εἶπον τὴν ἀλήθειαν· εἶναι λοιπὸν ἀνωφε-

λές νὰ προσθέσω τίποτε. Φρονῶ ἀνάξιον ἐμοῦ νὰ διαμαρτυρηθῶ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός μου περὶ ἧς οὐδεὶς ἐνταῦθα ἀμφιβάλλει.

Ἐρριψεν ἐκφραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ γέροντος, ὅστις ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην τοῦ κατηγορουμένου διὰ μειδιάματος μόνον ἐν τῷ ὁποίῳ κατεφαίνετο ὁ θρίαμβος ἀδιαλλάκτου μίσους καὶ ἀμειλίκτου ἐκδικήσεως.

— Ἡξεύρει τὰ πάντα, ἐσκέφθη ὁ Ἀρθούρος, καὶ ζητεῖ τὸν θάνατόν μου. Θὰ τὸν εὐχαριστήσω, εἰάν, διὰ νὰ σωθῶ, ἦναι ἀνάγκη νὰ καταστρέψω τὴν Λουκίαν.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν δύο χωροφύλακες, οἵτινες πρὸ μικροῦ ἔφθασαν ἐκ Ῥεόλης, διέβησαν πρὸ τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηκόντισαν βλέμμα περιέργου. Εἰς τὴν θέαν των ὁ Καληχέρης ἠσθάνθη τὸν αὐτοματικὸν τρόπον ὃν ἐμπνέουσι πάντοτε εἰς τοὺς κακούργους οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας, ὁ Δωβιὰν συνέσπασε τὴν ὀφρῦν καὶ τὰ χεῖλη του συνεστάλησαν ἐλαφρῶς.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ μὴ δραπετεύσω; ἠρώτησε τὸν εἰσαγγελέα μετὰ κατηναγκασμένης εἰρωνίας.

— Εἰμπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω θέσιν εἰς τὸ ὄχημά μου, ἀπεκρίθη ὁ δικαστικὸς ἄρχων, ὅστις εἰς τὴν ὑπερήφανον στάσιν τοῦ νεανίου ἠσθάνθη εἰδός τι ἀκουσίου σεβασμοῦ.

— Θὰ μᾶς συνοδεύσωσι καὶ αὐτοί; ἐπανέλαβεν ὁ Δωβιὰν, μᾶλλον ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀτιμίαν ἢ διὰ τὸν κίνδυνον τῆς θέσεώς του.

— Ὅχι, εἰάν μὲ ὀρκισθῆτε ὅτι δὲν θὰ ἀποπειραθῆτε νὰ φύγετε.

Ὁ Ἀρθούρος ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Δύο μόνον εἶδη ἀνθρώπων ὑπάρχουσιν οἵτινες φεύγουσιν, εἶπεν, ὁ ἄνανδρος καὶ ὁ ἔνοχος. Δὲν εἶμαι μήτε τὸ ἓν μήτε τὸ ἄλλο. Δύνασθε λοιπὸν νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Τώρα δὲ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ζητήσω ἄλλην μίαν χάριν.

— Εἰπέτε, κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ἀς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀρθούρος σπεύδων νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μέρους ἐκείνου, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιστρέφουσα ἡ Λουκία ἀπροόπτως ἐγίνετο μάρτυς σκηνῆς τοσοῦτον ἀπειλητικῆς δι' ἀμφοτέρους.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπεκρίθη ὁ εἰσαγγελεὺς, τελειώσας τὴν ἀνάκρισίν του καὶ θεωρῶν ἑαυτὸν περιττὸν πλέον.

Εἰς ἐν νεῦμά του ἐξῆλθον τοῦ δωματίου. Οἱ δύο χωροφύλακες περιέμενον εἰς τὴν θύραν. Ἐξ ἐπαγγέλματος φυσιογνωμισταί, ἐτοποθετήθησαν ἑκατέρωθεν τοῦ Καληχέρη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποίου ὠσφράνθησαν τὸ ἔγκλημα.

— Κύριε εἰσαγγελέα, ἔκραξεν ὁ ἀπελευθερωθεὶς κατάδικος, εἰπέτε δὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἀπατῶνται. Ἐπειδὴ εἶναι φῶς φανερό ὅτι εἶμαι ἀθῶος, ἐλπίζω ὅτι θὰ εἰπῆτε νὰ μὲ ἀπολύσουν. Ἐχω ἐργασίαν εἰς τὸν κῆπον· δὲν εἶμαι ἀκαμάτης νὰ χάνω τὰς ἡμέρας μου ἄδικα καὶ παράλογα.

— Ἡ κοινὴ φήμη σᾶς κατηγορεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Καρινιέ, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς θέσω ὑπὸ προσωρινὴν κράτησιν. Ἐὰν δὲν παρουσιασθῶσιν ἀποδείξεις καθ' ὑμῶν, θὰ ἀπολυθῆτε μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Νὰ τί θὰ εἰπῇ δικαιοσύνη, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τῶν κατέργων ὅταν εἶδε τὸν Δωβιὰν ἀναβαίνοντα πλησίον τοῦ εἰσαγγελέως· ὁ ἀναγνωρισμένος δολοφόνος τρέχει μὲ τὴν ἄμαξαν, καὶ ὁ ἀθῶος πηγαίνει πεζὸς καὶ μὲ δύο χωροφύλακας. Αὐτὰ κάμνουν οἱ πλούσιοι καὶ ἀπελπίζουν τὸν λαόν. Σεῖς οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἔχετε αἷμα εἰς τὰς φλέβας, θὰ ἀφήσετε νὰ σύρουν εἰς τὰς φυλακάς ἕνα ἀδελφόν σας;

— Δὲν ἔχεις ἐδῶ οὔτε ἀδελφούς οὔτε ἑξαδέλφους, ἀκούεις, ὠρολογοκλέφτη; ἔκραξεν ὁ Πικέτος θυμοειδῶς.

— Ζήτω ἡ δημοκρατία! κάτω οἱ ἱησουῖται! ἐβρυχήθη ὁ Καληχέρης, ὅστις, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ κινήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ὄχλον, ἐξέφερε τὴν μίαν μετὰ

τὴν ἄλλην τὰς δύο μᾶλλον τερατώδεις προκλήσεις τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ φαντασθῇ.

Οὐδεὶς ἐκινήθη μετὰ τῶν παρισταμένων· ἰαχαί τινες μάλιστα ἠκούσθησαν, καὶ ὁ κακοῦργος βιασθεὶς νὰ ἐκκινήσῃ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν νέων φυλάκων του, ἐπείσθη ὅτι ἡ τύχη του ἐλαχίστην διήγειρε συμπάθειαν μετὰ τῶν ἀρχαίων του συντρόφων.

— Πολὺ ὥραϊον θὰ ἦτο νὰ ἀπελυόμην ἀμέσως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετὰ κατηναγκασμένης ἐγκαρτερήσεως· ἀρκεῖ ὁ γέρον ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε πολὺ καλὸν παιδίον ἕως τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ μὴ μεταβάλλῃ γνώμην.

Ἡ ἀναχώρησις τῶν δύο ὑπόπτων διήγειρε μετὰ τῶν πρὸ τῆς οἰκίας συνηθροισμένων χωρικῶν ταραχὴν τινα ἀκουσθεῖσαν καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκίας. Σχεδὸν περίφοβος διὰ τὰς κραυγὰς τὰς ὁποίας ἤκουεν, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὸν Ἀρθοῦρον ὅστις ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνέβαινεν ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ποῦ πηγαίνει λοιπὸν ὁ Κ. Δωβιάν; ἠρώτησεν ἀκουσίως τὸν ἱατρὸν ὅστις πρὸ ὀλίγης ὥρας ἦτο μετ' αὐτῆς.

— Εἰς τὴν φυλακὴν, πιθανῶς, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Μαλλὲ παρατηρῶν αὐτὴν ἀτενῶς.

— Εἰς τὴν φυλακὴν! ἐπανέλαβεν ἡ Λουκία.

— Ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ἠθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Κ. Γορσάξ; Ὁ σύζυγός σας τὸν ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, παρετήρησε γύρω μὲ ὕψος ἡλίθιον· αἰφνης ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡχριάσασα, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἱατροῦ ὅστις ἐφαίνετο περιμένων τὴν κρίσιν ἐκείνην, διότι χωρὶς νὰ ταραχθῇ, τὴν ἔφερεν ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τῇ παρέσχε τὰ βοηθήματα ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

— Ἐφημέριε, εἶπεν εἰς τὸν γέροντα ἱερέα εἰσερχόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ γυνὴ αὕτη ἔχει τῶρα δύο πνευματικούς.

Ε'.

Ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδας καὶ περισσότερον ὁ δόκτωρ Μαλλὲ ἐπεριποιεῖτο δύο ἀσθενεῖς ἀντὶ ἐνὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Γορσάξ. Μετὰ τινος ἡμέρας ἡ κατάστασις τῆς Λουκίας ἐφάνη μᾶλλον ἐπικίνδυνος τῆς τοῦ γέροντος εἰς ὃν πάθος μὴ κορεσθὲν παρῆχε ζωτικὴν ἐνεργητικότητα καὶ πρὸς τὴν τῆς ἡλικίας ἀδυναμίαν καὶ πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν πληγῶν. Ἐνῶ ὁ προσβληθεὶς σύζυγος προσεκολλᾶτο βιαίως εἰς τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἠθέλε νὰ ἐγκαταλείψῃ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐκδικηθεὶς, ἡ νεαρὰ γυνὴ, καταληφθεῖσα ὑπὸ στυγνῆς ἀπελπισίας ἐφαίνετο πορευομένη ἀφ' ἑαυτῆς εἰς προὔπαντησιν προῶρον καὶ ἐπιθυμητοῦ θανάτου. Βλέπων αὐτὴν καθ' ἡμέραν, ἀσθενεστέραν καὶ ἡλλοιωμένην, νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ πυρετοῦ ὅστις, ἀφοῦ ἐξήντλησε τὸ σῶμα, ἠπείλει νὰ κατακλύσῃ τὸν ἐγκέφαλον καὶ νὰ σβέσῃ ἴσως τὴν διάνοιαν, ὁ ἱατρὸς μετεμελήθη πολυλάκις διότι κατέφυγεν εἰς τὸ τραχὺ μέσον τῆς δοκιμασίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καταστήσῃ τὰς φροντίδας τοῦ ἀποτελεσματικωτέρας ἀνακαλύπτων ποῦ ἔπρεπε νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐν τούτοις, οἱ ἐπίμονοι ἀγῶνές του ἐθριάμβευσαν κατ' ἀσθενείας τῆς ὁποίας τὰς ρίζας καθίστα ὀλιγώτερον ἐπιμόνους ἡ ἡλικία τῆς Λουκίας. Ὁ πυρετὸς ἐσβέσθη πρὶν φέρῃ καταστροφὴν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ψυχῆς, ὡς ἡ πυρκαϊὰ, στερουμένη τροφῆς, σβύνεται πρὸ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ναοῦ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπανέλαβε βαθμὴν τὰς δυνάμεις τῆς καὶ διετήρησε τὸ λογικόν της· ἀθλία ἐπιτυχία τῆς τέχνης! μετὰ τοῦ λογικοῦ θὰ ἔχανεν ἴσως τὴν συναίσθησιν τῆς δυστυχίας της.

Ὁ Κ. καὶ ἡ κυρία Γορσάξ δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀλλήλους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δολοφονίας. Κεχωρισμένοι ἀλλήλων, ἐνούμενοι μόνον ὑπὸ κοινοῦ στοχασμοῦ, ἐξίσου σκληροῦ δι' ἀμφοτέρους, εἶχον ἐξαντλήσει, κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῶν ὀδυνηρῶν ἀγρυπνιῶντων, πᾶν ὅ,τι δηλητηριῶδες περιέχει τὸ κυλίκιον τῶν ἀπερι-

σκέπτων ἐνώσεων. Πρώτος ὁ Κ. Γορσᾶζ ἦλθεν εἰς κατάστασιν νὰ παραβῇ τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ του. Ἐσπέραν τινὰ, ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς στιγμιαίας ἀπουσίας τοῦ ὑπηρέτου τοῦ ἐπιφορτισμένου νὰ τὸν φυλάττη, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του, καὶ ἀνέβη ἐπιπόνως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκίας. Διὰ κινήματος ἐπιτακτικοῦ ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον τρομάξασαν ἔνεκα τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης ἐμφανίσεως, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας. Ἡ Λουκία ἐκάθητο ἢ μᾶλλον ἦτο κατακεκλιμένη ἐπὶ μακρᾶς καθέδρας πλησίον τῆς θερμάστρας. Εἰς τὴν θέαν τοῦ συζύγου της, οὐδεμίαν κίνησιν ἔκαμεν, οὐδεμίαν λέξιν ἐπρόφερεν, ἀλλ' ἔμεινε μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τρόμου καὶ οὐχὶ μετὰ φρίκης. Οἱ δύο σύζυγοι παρετηρήθησαν ἐπὶ τινα χρόνον χωρὶς νὰ λύσωσι τὴν σιωπὴν· ἠρεύνησαν μετὰ στυγνῆς ἀπληστίας τὰς ἐφ' ἐκάστου καταστροφὰς, τὰς ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ των καὶ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ἐπενεχθείσας. Ὁ γέρων εὗρε μαρναθείσαν καὶ ὠχρὰν τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἣν εἶχεν ἀφήσει πλήρη ζωῆς καὶ δροσερότητος. Ἡ Λουκία παρετήρησε τὰς νέας ῥυτίδας τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ συζύγου της· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον δὲν εἶδεν ἄλλο εἰμὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐν τοῖς ὁποίοις ἤστραπτεν ἀμείλικτον πάθος.

— Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἰδῶ ἀφοῦ ὑμεῖς δὲν καταβαίνετε, εἶπεν ὁ Κ. Γορσᾶζ καθεζόμενος εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τῆς θερμάστρας.

— Θὰ σᾶς εἶπον ὅτι καὶ ἐγὼ ἤμην ἀσθενὴς, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία δι' ἀδυνάτου φωνῆς.

— Ἄνευ τούτου δὲν θὰ μὲ ἀφίνατε· ὦ! δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπεν ὁ γέρων πικρὸν μειδιάσας· ναι, βλέπω ὅτι ἠσθενήσατε. Τόσον μετεβλήθητε, ὥστε εἰσερχόμενος μόλις σᾶς ἀνεγνώρισα. Φαίνεται ὅτι ὑπέφερατε πολύ.

— Πολύ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ καταπνιγούσα στεναγμόν.

— Νὰ ὑποφέρετε, εἰς τὴν ἡλικίαν σας!

βέβαια αὐτὸ θὰ σᾶς φαίνεται ἄδικον, ἐπανελάβεν ὁ Κ. Γορσᾶζ μετ' εἰρωνικῆς συμπαθείας· καλὰ δι' ἐμὲ ὅστις παραπολὺ ἔζησα καὶ ὅστις δὲν ἀξίζω πλέον ἄλλο τίποτε εἰμὴ τὸν τάφον. Ἀλλὰ σεῖς, παιδίον ἔτι! ἄνθος! νὰ ὑποφέρετε! Ναι, ἐννοῶ ὅτι τοιαύτη ἀλλόκοτος μοῖρα σᾶς ἐκπλήττει καὶ σᾶς φέρει εἰς ἀγανάκτησιν. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ὑποστῶ ὅλας τὰς ὀδύνας· εἰς ὑμᾶς ἔπρεπε νὰ μένωσιν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία. Τί σημαίνουν ῥανίδες τινὲς αἵματος εἰς τὸ ἐξῆς ἀνωφελοῦς, ἀντὶ τῶν πικρῶν μαργαριτῶν τῶν ὁποίων τὰ ἴχνη βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας; Βεβαίως ὑπῆρξα ἐγωῖστής. Ἐπρεπε νὰ κλαύσω τὰ δάκρυά σας διὰ τῶν ἰδικῶν μου. Τοιουτοτρόπως ἡ λάμψις τῆς καλλονῆς σας δὲν θὰ ἐπεσκιάζετο· τί σημαίνει δι' ἐμὲ μία θλίψις περισσότερον;

Ὁ γέρων ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν του νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ τινα χρόνον χωρὶς νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε, ἠρώτησε παρατηρῶν ἀτενῶς τὴν σύζυγόν του.

— Δὲν μὲ ἠρωτήσατε τίποτε, ἀπεκρίθη αὕτη μὲ ὕφος σκοτεινόν.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἐχω τόσον ἀσθενῇ τὴν κεφαλὴν, ὥστε μετὰ μίαν στιγμὴν δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί εἶπα, ἢ μᾶλλον νομίζω ὅτι εἶπα ὅ,τι δὲν εἶπα. Τί εἶχα λοιπὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω; Ἀ! ἐνθυμήθη, ἐξηκολούθησε μὲ ὕφος ὡς ἂν ἐζήτει ἐν τῇ μνήμῃ του, πιστεύετε ὅτι ἔχετε τώρα ἀρκούσαν δύναμιν νὰ ὑποστήτε ὀλίγων ἡμερῶν ὁδοιπορίαν;

— Ποίαν ὁδοιπορίαν; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ μυστικῆς ἀνησυχίας.

— Μέχρι Βορδῶ. Βλέπετε ὅτι περίπατος μόνον εἶναι.

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν εἰς Βορδῶ; ἐπανελάβεν αὕτη μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην.

— Δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα ἐκεῖ εἰς τὴν ἑναρξιν τοῦ κακουργοδικείου; ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γορσᾶζ μετὰ προσπεποιημένης ψυχραιμίας... Ἐλαβον πρότινων ἡμερῶν διπλὴν πρόσκλησιν, δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμέ. Δικάζουν ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον,

καὶ πρέπει νὰ μεταβῶμεν διὰ νὰ μαρτυρήσωμεν.

Ἡ Λουκία ἠγέρθη καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν γονάτων τοῦ συζύγου της τοῦ ὁποίου ἔδραξε τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς.

— Εἶμαι ἔνοχος, εἶπε μετὰ φωνῆς εἰς ἣν ἡ ἀπελπισία ἔδιδεν ἀνέκφραστον ἰσχύν· παρεβίασα τοὺς ὅρκους μου· ἔλησμόνησα τὰ καθήκοντά μου, σὰς ἠπάτησα καὶ σὰς ἐπρόδωσα· εἶμαι ἀθλία καὶ ἀναξία συγγνώμης. Δὲν περιμένω παρ' ὑμῶν μήτε χάριν, μήτε οἶκτον, μήτε ἔλεος. Δύνασθε νὰ μὲ καταπατήσετε ὑπὸ τοὺς πόδας σας, δὲν θὰ ἐκφέρω οὐδὲ ἐν παράπονον· δύνασθε νὰ μὲ φονεύσετε, δὲν θὰ ὑπερασπισθῶ ἑμαυτήν· δι' ἐμὲ, δὲν ζητῶ τίποτε, δὲν θέλω τίποτε.

— Διὰ ποῖον λοιπὸν ζητεῖτε, καὶ τί θέλετε; ἐπανέλαβε τραχέως ὁ γέρον.

— Ἐκεῖνὸ τὸ ὁποῖον θέλω, ἀνέκραξεν αὕτη μετὰ διπλασίας ἐνεργητικότητος, θέλω νὰ μὴ ἐπιρρίψετε τὸ σφάλμα μου ἐπὶ ἄλλου πολὺ ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἐνόχου. Θέλω νὰ ἀποσύρετε κατὰθεσιν σκληροτέραν δολοφονίας, διότι τὸ ἐγχειρίδιον ἀποσπᾷ μόνον τὴν ζωὴν, ἐνῷ ἡ λαιμητόμος λαμβάνει μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν τιμὴν. Ἐὰν χρειάζεσθε αἷμα, διατί δὲν κατηγορεῖτε ἐμέ; Ὑπάρχουσι γυναῖκες φονεύουσai τοὺς συζύγους των. Διατί νὰ μὴ γίνω καὶ ἐγὼ μία ἐκ τῶν τοιούτων γυναικῶν. Καταγγεῖλατέ με, θὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα· θὰ ἀπαλλαγῇτε μιᾶς ἐνόχου ἣτις σὰς ἐμποιεῖ φρίκην, καὶ δὲν θὰ ἀποθάνῃ εἰς ἀθῶος.

— Ἴδου τί καλεῖται ἡρωϊσμός, εἶπεν ὁ Κ. Γορσὰζ μετ' ἀναλλοιώτου σκωπτικότητος· ἀλλ' ἔχω πολὺ καλὴν ιδέαν περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἀνταλλάσῃ τὴν ζωὴν σας διὰ τῆς ἰδικῆς του. Εἶναι καθήκον του ὡς ἄνθρωπος λατρευόμενος νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν καταδικάσωσιν εἰς θάνατον χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ πράξῃ.

— Θὰ τὸ πράξῃ, ἐπανέλαβεν ἡ Λουκία βλέπουσα ὑπερηφάνως τὸν σύζυγόν της· ἀλλ' ὑμεῖς, εὐρισκόμενος τοσοῦτον ἐγγὺς τοῦ θανάτου, θὰ διαπράξετε ἄρά γε φόνον; Δὲν πιστεύετε λοιπὸν εἰς Θεόν;

— Μήπως ὁ Κ. Δωβιὰν σὰς ἐδίδαξε νὰ πιστεύετε; εἶπεν ὁ γέρον.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον. Ἐκλέξατε τὰς σκληροτέρας λέξεις, διατρυνήσατε τὴν καρδίαν μου, καὶ ἐκδικηθῆτε· ἀλλ' ἐκδικηθῆτε ἐπ' ἐμοῦ μόνου.

— Ποῦ τότε ἡ δικαιοσύνη; Ἐνεκα τίνος προνομίου νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος ὁ μᾶλλον ἔνοχος; Ὁχι, εἰς ὑμᾶς τὰ δάκρυα, εἰς αὐτὸν ὁ θάνατος.

— Ὁ θάνατος!

— Τὰ κάτεργα ἴσως. ὦ! δὲν πρέπει νὰ τὰ βλέπωμεν ὅλα σκοτεινά.

— Ἀλλ' εἶναι ἀθῶος...

— Ἀθῶος! ἐπανέλαβεν ὁ Κ. Γορσὰζ ἐγειρόμενος, ἐνῷ δι' ἀποτόμου τιναγμοῦ, ἀπέσπα τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὴν ἱκετευτικὴν στάσιν ἣν ἐτήρει. Ἐὰν σὰς ἤκουε κανεὶς, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐγκληματίας εἰμὴ ὁ βυθίζων τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει ἐπίσης αἷμα ὡς τὸ σῶμα; Τὴν τιμὴν αὐτοῦ τοῦ ψυχικοῦ αἵματος χρειάζομαι, διότι ἐχύθη μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος. Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν, Λουκία, ὅτι σὰς ἠγάπων! ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ὑπήρχετε ἡ ἐσχάτη μου, ἡ μοναδική μου εὐδαιμονία; Καὶ θέλετε νὰ συγχωρήσω! Ποτέ!

Ἀπώθησε διὰ τραχέος κινήματος τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἣτις ἔμεινεν ὀρθία βήματά τινα μακρὰν αὐτοῦ καὶ μὲ ὕψος σκεπτικὸν καὶ ζοφερόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ ἱατρὸς Μαλλέ.

— Εἶναι καλὸν σημεῖον ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἀρχίξῃ νὰ παραβαίνει τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ, εἶπε μετὰ παιδρότητας προσπεποιημένης. Ἐν τούτοις, κύριε Γορσὰζ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἴπω ὅτι πράττετε ἀφροσύνην ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου σας.

— Εἶναι ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ συνειθίσω, ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Πρέπει νὰ ὁδοιπορήσω μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, διὰ λόγους μηδεμίαν ἐπιδεχομένους πρόφασιν.

— Ἀ! ναί, εἶπεν ὁ ἱατρὸς παρατηρῶν ὑποκρύφως τὴν Λουκίαν· ἡ δίκη τοῦ

Βορδῶ. Θὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ, διότι ἐ-
στάλη καὶ εἰς ἐμὲ κλητήριον, ἂν καὶ δὲν
ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ εἶπω... Θὰ
ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν ἡ κυρία Γορσὰζ;

— Εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὕρι-
σκεται, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γορσὰζ διὰ φω-
νῆς προσπεποιημένης, φοβοῦμαι μήπως
εἶναι ἀσύνητον, καὶ ἴσως κινδυνώδες.
Εἰσθε ἰατροί μας, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ-
τε βεβαίως μαρτυρίαν ἣν δύναμαι νὰ
προσάξω ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν ὀρ-
κωτῶν.

— Θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Κ. Μαλλέ μετ'
ἀσημάντου μειδιάματος. Χάρις τῷ Θεῷ,
ἡ κυρία Γορσὰζ εὕρσκεται ἐν πλήρει
ἀναρρώσει, καὶ μικρά τις ἐκδρομὴ ἀντὶ
νὰ βλάβῃ θὰ τὴν ὠφελήσῃ ἐξ ἐναντίας
πολύ. Ἀλλὰ θ' ἀποφασίσωμεν τοῦτο ὅ-
ταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα. Ἔως τότε, προσφι-
λῇ μου ἀσθενῇ, εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἰδοὺ ὁ βραχίον
μου. Ἡ κυρία ἠγέρθη πολὺ ἐνωρὶς σή-
μερον· εἶναι κοπιασμένη καὶ πρέπει νὰ
τὴν ἀφῆσωμεν νὰ ἀναπαυθῇ.

Χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις, ὁ
Κ. Γορσὰζ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίο-
νος τοῦ ἱατροῦ καὶ ἀπεχαιρέτισε τὴν
σύζυγόν του μετὰ πλατῆς περιπαθείας.
Οἱ δύο ἄνδρες ἐξῆλθον τοῦ δωματίου καὶ
μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψε μόνος
ὁ Κ. Μαλλέ.

— Δόκτωρ, θέλω νὰ ὑπάγω εἰς Βορ-
δῶ, τῷ εἶπε μετὰ συντομίας ἡ Λουκία
ἣτις ἐφαίνετο περιμένουσα τὴν ἐπισρο-
φὴν του.

— Τὸ ὑπώπτενον, ἀλλ' ἤθελον νὰ βε-
βαιωθῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς μειδιῶν θλι-
βερῶς.

— Δὲν θὰ δώσετε τὴν μαρτυρίαν τὴν
ὁποῖαν σὰς ζητοῦσι, ἐπανελάβε μὲ ὕ-
φος ἐπιτακτικὸν ἐν ταύτῳ καὶ ἱκετευ-
τικόν.

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν δώσω χωρὶς
νὰ ψευσθῶ εἰς τὴν συνείδησίν μου. Εἰ-
σθε τρώντι ἄρκετὰ καλὰ διὰ νὰ ὑπο-
στήτε τοὺς κόπους τοσοῦτον βραχείας ὁ-
δοιπορίας· ὥστε δὲν φοβοῦμαι τὴν ὁ-
δοιπορίαν, ἀλλὰ τὴν διαμονήν.

Ἡ Λουκία ἐπλησίασεν ἀποτόμως πρὸς

τὸν δόκτορα καὶ ἔκλεισε τὸ στόμα του
διὰ τῆς χειρός.

— Πρὸς Θεοῦ! μήτε λέξιν περισσό-
τερον, τῷ εἶπεν. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶδατε, ἡ-
κούσατε ἢ ἐμαντεύσατε, διότι ἐν τῇ πα-
ραφορᾷ τοῦ πυρετοῦ θὰ ὠμίλησα βεβαί-
ως· ὅ,τι καὶ ἂν ἠξεύρετε τώρα, μὴ μὲ
εἰπῇτε τίποτε. Ἀυπηθῇτε δυστυχῇ γυ-
ναῖκα· προσφέρατέ μοι τὰς ἐκδουλεύ-
σεις σας χωρὶς νὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ ἐ-
ρυθριάσω. Δύναμαι νὰ βασισθῶ εἰς
ὑμᾶς;

— Ὡς εἰς πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Κ.
Μαλλέ μετὰ τρυφερότητος. Καὶ ἔθλι-
ψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν χεῖρα ἣν
εἶχεν ἐπιθέσει ἐπ' αὐτῶν ἡ Λουκία.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσίᾳ πλατεῖα

[Εἰσέρχονται ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ Βενδόλιος·
ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ οἰκοστολούνην ὑπηρετῶν.
Εἷς ἀκόλουθος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Σὲ παρακαλῶ, καλέ μου
Μερκούτιε, ἀπέλθωμεν. Ἡ ἡμέρα εἶναι
θερμὴ. Οἱ Καπουλέτοι ἐξεκίνησαν. Ἐὰν
τοὺς συναντήσωμεν θὰ ἐπέλθῃ ρῆξις. Τὸ
αἷμα βράζει, καὶ αἱ φλέβες εἶναι παρά-
φοροι κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἡμέρας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Νομίζω ὅτι βλέπω κα-
νένα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρείων τῶν ἀγα-
πώντων τὸ καπηλεῖον καὶ τὰ σπαθοκτυ-
πήματα. Ἀμα εἰσέλθουν εἰς τὸ καπη-
λεῖον, ἀποθέτουσι τὸ ξίφος των ἐπὶ
τῆς τραπέζης κράζοντες: «Εἴθε, καλή
μου λεπίς, νὰ μὴ λάβω τὴν ἀνάγκην σου.»

— Ἐν τῷ μεταξύ, πίνουσιν ἐν ποτήριον·
κατόπιν δεύτερον· καὶ πρὸ τῆς τρίτης